

POSTÁS DOLGOZÓ

XL. ÉVFOLYAM, 5. SZÁM

A POSTÁS SZAKSZERVEZET LAPJA

1996. MÁJUS

Szervezetpolitikai döntések az áprilisi választmányi ülésen

Döntés a központi tagdíjrész felhasználásának arányairól

Szakszervezetünk a kongresszus óta vizsgálta a központi és a területi középszervek működését biztosító 40 százalékos tagdíjrész felhasználási szabályainak meghatározhatóságát. Az országos központ és a területi középszervek közötti megosztás arányai ez idáig (a kongresszust megelőzően sem) nem voltak rögzítve. Az alapelv az volt, hogy a működés költségeit minden szinten biztosítani kell. Természetesen következett, hogy a szükséges források mértékét, jórészt a helyi adottságoktól függően, szinte mindenki másképpen látta. Ennek eredménye az lett, hogy az elmúlt esztendőben a területi felhasználás szélső értékei a 12 százalék és 28,5 százalék voltak. Ez azt jelentette, hogy a központ működését eltérő mértékben finan-

zírozták, ami sok esetben okozott likviditási hiányt.

Az elnökség javaslatára, melyet több hónapos részletes vizsgálat és elemzés előzött meg, a választmány a következő döntéseket hozta:

Alapelveként továbbra is érvényesül, hogy minden testületi szintnek biztosítani kell a szükséges forrásokat, de egységes szabályokat kell meghatározni. Ezért az 1995. évi többletfelhasználások közül több tétel szükségességét elismerte és ezeket korrekcióként elfogadta.

Az ezen felüli tartozásokat a középszervek úgy kötelesek rendezni, hogy az egyébként őket megillető tagdíjhányadnál 1 százalékkal kevesebbet használhatnak fel mindaddig, míg az 1995. évi többletfelhasználásukat teljes egészében nem törlesztik.

Az 1996. évi tagdíjbevételekből

– a vidéki középszervek 15 százalékban,

– a budapesti középszervek 13 százalékban részesülnek,

– az önálló alapszervek az alapszabály szerinti 60 százalékkal gazdálkodhatnak. (Kivétel: a Postaautó Budapest Kft., mely 75 százalékkal.)

A tagdíjbefizetéseket havi rendszerességgel és bizonylat-alátámasztva kell teljesíteni az ellenőrizhetőség érdekében.

A központ meghatározott mértékig viseli azon területi szakszervezeti bizottságok elhelyezési költségeit, amelyeknél ilyen jogcímen kiadás merül fel, továbbá a szegedi terület speciális helyzetéből adódóan annak távbeszélőszámláját.

Azt azonban látni kell, hogy szakszervezetünk gazdálkodásának problémáit ezzel még korántsem tekinthetjük megoldottnak, hiszen ha a fenti, központot terhelő tételekhez hozzáadjuk az IPTT és az MSZOSZ részére fizetendő tagdíjakat, akkor az országos működési költségekre mindössze 5-6 százalék tagdíj marad. Közben egyre sürgetőbbé válnak a máig halasztott fenntartások és beruházások. (Például: üdülők, géppótlások stb.)

Ezt a gondot érzékelték a Debreceni Postaigazgatóság Szabad Szakszervezeti Tanácsának alapszervezeti titkárai, akik előremutató, példa értékű nyilatkozatot tettek.

NYILATKOZAT

Mi, a Debreceni Postaigazgatóság Szabad Szakszervezeti Tanácsa alapszervezeti titkárai közös elhatározásból az alábbi nyilatkozatot tesszük.

Nyilatkozatunkat a Postás Szakszervezet iránti felelősség jegyében, az érdekvédelmi munka hatékonyságának fokozása és a szakszervezet gazdasági stabilizálása, pénzügyi egyensúlya megteremtése érdekében fogalmaztuk meg.

Tudatában vagyunk annak, hogy színvonalas, a szakszervezet iránti bizalmat erősítő érdekvédelmi munkához nemcsak létszámában nagy szervezet, hanem megfelelő anyagi alapok is szükségesek.

Nagy jelentőséget tulajdonítunk a legnagyobb magyar szakszervezeti konföderációhoz az MSZOSZ-hez, valamint a Postai és Távközlési Szakszervezetek Világszövetségéhez (IPTT) való tartozásnak,

amely ugyanakkor anyagi kötelezettséget is jelent a Postás Szakszervezet számára.

Ezért igényeljük és támogatjuk a szakszervezet egységes pénzügyi, gazdálkodási rendszerének kidolgozását, megteremtését.

Hangsúlyozottan értékeljük és támogatjuk azt a szándékot, amely az alapszabályban rögzített tagdíjfizetési mérték és megosztás mellett végre hosszú idő után, választott testület határozatával minden területre érvényes módon rögzíti a szakszervezeti központ és a területek között a tagdíjmegosztás mértékét.

Megvitatva gazdálkodásunk problémáit, értékelve a kialakult helyzetet, felismerve a működéshez, kötelezettségek teljesítéséhez rendelkezésre álló források szükségességét, az

alábbi jövőbe mutató elhatározásra jutottunk.

1996. július 1-jétől lemondunk az alapszervezeteknél maradó havi tagdíjhányad 1 százalékról, ezt követően a soros kongresszusig évente további havi 1 százalékról, és felutaljuk a szakszervezetünk központjába.

Ennek alapján a tagdíjmegosztás az alábbiak szerint alakul:

Vállalásunk ilyen módon történő teljesítését akkor te-

kintjük érvényesnek, ha ehhez a Postás Szakszervezet valamennyi alapszervezete csatlakozik.

Ellenkező esetben vállalkunkat továbbra is fenntartva, a jelzett százalékos mértékkel területünk működési költségeinek biztosításához járulunk hozzá.

Ezen túlmenően érdekeltek vagyunk abban, hogy a szakszervezeti munka tisztességviselőink személyes konfliktusaitól mentes legyen, a testületi üléseket ezek ne terheljék.

(Folytatás a 3. oldalon.)

	részesedés		felhasználás	
	alapszervezet	PSZ	PSZ	terület
1996. július 1-jétől	59%	41%	26%	15%
1997. január 1-jétől	58%	42%	27 %	15%
1998. január 1-jétől	57%	43%	28 %	15%
1999. január 1-jétől	56%	44%	29 %	15%
2000. január 1-jétől	55%	45%	30 %	15%

Székesfehérvár

Beszámoló taggyűlés a postafeldolgozó üzemben

A közelmúltban tartotta beszámoló taggyűlését az elmúlt évi munkáról a Székesfehérvári Posta Feldolgozó Üzem szakszervezeti bizottsága, amelyen megjelent **Mundruczó Kornél**, a Postás Szakszervezet elnöke is.

Tunyogi Tibor szb-titkár bevezetőjében kiemelte, hogy minden szempontból eseménydús, eredményes évre lehet visszatekinteni, hiszen már az elmúlt év elején a bérfejlesztési tárgyalások foglalkoztatták a bizottság tagjait. A második félévi jutalmazásra személyenként 5300 forint jutott, amely jónak mondható.

A kiemelt szakszervezeti események közé sorolta a titkár a Balatonfüreden rendezett

szakszervezeti kongresszust, amelyen küldöttként vett részt, és hozzászólásában többek között szóvá tette a kézbesítők leterheltségét. A sikeres kongresszus után sem pihenhetek azonban a szakszervezeti aktivisták, hiszen az üzemtanács-választások előkészítésével kellett foglalkozni, amelynek tétje a szakszervezeti vagyon felosztása volt.

Az szb tagszervező munkáját dicséri, hogy egy év alatt húszan kérték felvételüket a szakszervezetbe, közülük heten olyanok, akik egyéni sérelem miatt léptek ki korábban a szervezetből.

Az alapszervezet 1995. március 1-jén csatlakozott a PSZ Önszegélyező Alapítványához,

amelynek célja többek között a tagok egészségének védelme, a gyógykezelések költségeinek és a nyugdíjba vonulás támogatása, a balesetek okozta hátrányok mérséklése. Az alapítványba a havi tagdíj 10 százaléka kell áttutalni.

A tagok az elmúlt esztendőben is sok szakszervezeti rendezvényen vehettek részt. Sikeres nőnap ünnepséget szerveztek. Százhuszan jelentek meg a gárdonyi postás kempingben rendezett majálison. Júliusban Nagycenkre és Sopronba kirándultak autóbusszal a családok, amely valamennyi résztvevő számára emlékeztető élmény maradt.

Az üzem dolgozói jól szerepeltek a hagyományos tömeg-

sportrendezvényeken is. Gödöllőn horgászversenyen, Székesfehérvárott labdarúgásban, Tatabányán pedig tekeversenyen mérték össze tudásukat, ügyességüket. A gárdonyi postás kempingben szeptember elején búcsúztatták a nyugdíjba vonult kollégákat.

Az szb-titkár ezután beszélt a munkakörülmények javításának szükségességéről, a létszámhelyzetről, a kézbesítők esőkabátal való ellátásának fontosságáról. Az egyen- és munkaruha-ellátásra egyébként sokan panaszkodnak. Szeretnék ha az illetékesek megnyugtatóan orvosolnák ezt a gondot.

(Kaszala)

Sándor László, az MSZOSZ elnöke nyitotta meg a városligeti majálisot

Majális a PSE sporttelepén

Tájéftottak

Gervay Mihály-emlékplakettet kapott dr. Kamody Miklós postatörténész

Májusi mozaik

Korán ébredve, a rádiót bekapcsolva az éppen soros – ki is tudja, hányadik – gyógyszernek, gyógyászati anyagoknak, segédeszközöknek áremeléséről tájékoztatnak bennünket. A televízió kora reggeli műsorában a várható – „utolsó-nak” mondott – energiaár-emelésről beszélgetnek a szakemberek...

Gyorsan ki az ágyból – május elseje van ma. Irány a PSE sporttelepe; itt tartják a posta, a távközlés, az Antenna Hungária és postai alapítású részvénytársaságok, illetve kft.-k dolgozói, s azok családtagjai immár hagyományosnak mondható szakszervezeti majálisukat.

*

Kilenc óra van. Kezdődik a sportprogram: megannyi szabadidős foglalkozás, vetélkedő, röplabda, labdarúgás, asztalitenisz, teke, sakk, tenisz közül válogathat ki-k kedve szerint.

Több tucat kispályás focicsapat nevezésével a mérkőzés kezdetét várjuk, nagy izgalommal – tájékoztat a Bp. 10-es számú posta válogatott csapatának kapitánya, **Tátrai Tibor**, aki „civilben” kézbesítő, alapszervezeti titkár.

Kik lesznek az ellenfelek, s milyen eredményt vártok?

Az ellenfelekről – sajnos – nem sokat tudunk, néhány kulcsjátékosunk is hiányzik – mindenképpen tovább szeretnénk jutni...

A csapatkapitánytól megtudjuk, egy röplabdacsapattal beneveztek a mai versenyekre, s hogy az üzemi bajnokságon újoncként indulva, 3 mérkőzésből 3 győzelem a 10-es posta focicsapatának a mérége. „Igaz, a nehéz meccseink ezután jönnek még” – mondja Tibor.

Néhány kispályával odébb **Eszes József**, az MCSV sporttelepére szomorkodik a pálya szélén.

... az első meccset elveszítettük, a Comex csapatától kikaptunk.

*

Beszélgető asztaltársaságot szőlünk meg.

Ballai Gábor vagyok, nyugdíjas. A Helyközi Távközlési Igazgatóság közösségével töltöm a mai napot. E munkahelyről mentem nyugdíjba is... Jó találkozni, beszélgetni egykori munkatársakkal, barátokkal.

Hány évet dolgozott a postánál?

1943-ban a posta Gyáli úti műszerészstanonc-iskolájában kezdtem, majd különböző munkakörökben dolgozva a posta volt az egyetlen munkahelyem mindvégig.

Tehát jó találkozni, együtt lenni – mégha csak egy napot is – a barátokkal...

Soha nem mulasztom el e május elsejei találkozót, s bár változik a világ – benne sok minden –, jó tudni azt, hogy ez az ünnep maradt, ami volt, s biztos vagyok benne: megmarad a jövőben is... Beszélgetve felidézük a régi májusok emlékét, hangulatát.

A jó barát, a szintén nyugdíjas **Varju József** hozzáteszi még:

Jókora nosztalgiával gondolunk arra is, hogy milyen egyszerű dolog is volt a természetjárás, a turisztika... Jól emlékszem a zempléni Huta községben tett látogatásokra. A posta dolgozói, szakszervezetünk egyszerű parasztházat vásárolt ott. Rendbe téve, csinosítva fogadta látogatóit a ház egész évben. Télen pattogó tűz közelében ülve töltöttünk el felejthetetlen napokat e csodálatos környezetben lévő turistaházban.

*

A sporttelep egyik „szegletében” tarka sokadalom; a gyermek- és családi vetélkedők színhelyén vagyunk.

Sok száz gyermek és felnőtt résztvevővel évek óta az egyik legnépszerűbb program a Moitán és van ez most is. **Bodri Zoltán** és

Pfeffer Ottó edzők irányításával szünet nélkül tart a jó hangulatú családi program, játékos sport, vetélkedés. Elsőként a gyerekek álltak rajthoz, sikerélményt erősítve itt nincs vesztes, mindenki nyer; lufit, golyóstollat, ivólét, csokit... Ajándékot kapnak a vetélkedő családok is – mondja **Marótiné Jeszénszki Mária**.

*

Igazán jó helyet, a sporttelep vendéglátóegységének fedett teraszát „bérelte” ki a mai napon a Bp. 114-es nagyposta.

Korán kijöttünk e majálisra,

amely látnivalóan igen jó hangulatban múlik... – így **Magyar Csabáné**, aki az üzemi tanácsi tisztsége mellett az említett posta szakszervezeti titkára is egyben.

Népes asztaltársaság ül itt...

A „mieink” mellett, régi barátságokat ápolva három igazgatóság – a Budapesti, a Posta Szállítási és Hírlapüzletági Igazgatóság – „képviselteti” magát e mai ünnepi találkozón. Velünk tölti a napot **Várkonyi Éva**, **Obolér József** s kedves felesége, **Terike** is, akinek maga sütötté-készítette finom, friss chipseit ropogtatva a vendégnek kijáró „szívmelengető tájleltől” a tudósítót is megkínálták egy kucicával.

Sportszereplésben is „érdekelt” a 114-es posta?

Még hogy érdekelték vagyunk?!... – emeli fel hangját sugárzó tekintettel **Magyar Csabáné**, s mutatja: Itt vannak a sikert jelentő kupák: női tékebén **Kuvik Pálné** a második, míg **Villei Lászlóné** a

A felkötött karú, szárnyaszegett csapatkapitányra néz.

Ha már dobogósak nem is letünk, **Morár Radut** mindenképpen megilleti a magunk megszavazta fair play díj...

*

Délutánra jár az idő. A jóra fordult időjárás ezeket vonzott a sporttelepre a mai napon. A sporttelep minden négyzetméterét hasznosítva folyt a játék, vetélkedés egész nap. „Milyen jó is látni e színes sokadalmat!” – mondja jó érzéssel **Dömötör Sándor** létesítményvezető. Jó néhányan plédet

terítve a gyepe napoznak, beszélgetnek családi-baráti körben egy-egy üveg sör, üdítőital társaságában, virslit, meleg ételt fogyasztva, falatozva.

Csendes asztaltársaság kártyázó résztvevőjeként látjuk a Postás Szakszervezet országos elnökét, **Mundruczó Kornélt**.

A házigazda szerepét **Meszlényi Ferenc** tölti be a mai napon, tőle kérdezzük:

Hányan lehetnek e majálison, amely emlékezetes marad?

Nagy örömkre meglepően sokan jöttek el, pontos számadattal persze nem szolgálhatok... lehetünk vagy ötvenen... A három cég szakszervezete rendezte majális, s annak felszabadult hangulata jól tükrözi, hogy érdemes az értéket jelentő postahagyományokat folytatni, becsben tartani. S itt mondok köszönetet a Postás Sportegyesület munkatársainak, személy szerint **Bottyan János** elnöknek, amiért helyet adott a PSE e nagyszabású rendezvényünknek.

*

Feladatát tekintve a mai napnak alighanem az egyik legjobban leterhelt személye volt **Kiss László**, a PSE tömegsportbizottságának labdarúgás-vezetője.

Nem fáradt? – kérdezzük.

Kellemes fáradtság ez, két segítőttemmel együtt láttuk el a nem mindennapi feladatot. Minden korábban több, mintegy 45 csapat – több száz résztvevővel – nevezett be a kispályás labdarúgásra: a sorsolást követően reggel 9-től délután négy óráig folyt a játék megállás nélkül. A legtöbb csapat a Matáv, illetve a posta színeiben indult.

S kik kerültek a jelképes dobogó legmagasabb fokára?

Igen szoros eredményű mérkőzéseken számtalan esetben 7-es rúgásokkal kellett a győzelmet jelentő továbbjutást, helyezést eldönteni. Nos, a végső sorrend: kispályás labdarúgásban a csillaghegyi posta „Jégcsillag” nevet viselő csapata érdemelte ki az első helyet, 2. helyen a PETIG „törzs”, azaz a Pesti Távközlési Igazgatóság csapata végzett. Döntetlen eredmény született a budapesti LF üzemi és a Comex mérkőzésén: 7-es büntetőrúgásokkal a levélfel dolgozó bizonyult jobbnak, így ők lettek a harmadikok, s „hajszállal” lemaradva lett a Comex csapata a negyedik.

*

Esteledik. Benépesül az alkalmi szabadidő színpad nézőtere. Az imént **Nagy Bandó András** szerepelt néhány percig, most a Royal nevet viselő együttes játszik mindenki kedvére... **Kovács Kati** érkezését várják sokan, ám a viharfelhők közlekedése, s az el-eleredő eső miatt egyre többen hazaindulnak.

Sporteredmények:

Teke:

nők I. **Kötél Mária** HTI

II. **Kuvik Pálné** Bp. Postaig.

III. **Bálint Ildikó** Matáv-Posta Vig.

férfiak I. **Horváth Tibor** HTI

II. **Számely Béla** HTI

III. **Vargacs Zoltán** Bp. Postaig.

Röplabda:

vegyes I. PETIG

II. **HIRKER**

III. **KÖZHIR** (Hírlapüzletági Ig.)

családi I. **Kántor család** Bp. Postaig.

II. **Balogh család** Bp. Postaig.

III. **Palotás család** PETIG

Sakk:

I. **Lázár András** COMEX

II. **Bokros István** Matáv-Posta Vig.

III. **Andrási István** Bp. 70. Ph.

Asztalitenisz:

nők I. **Vass Pálné**

2. **Biedermann Éva**

3. **Patke Andrea**

férfiak I. **Juhák László**

2. **Bódis Attila**

3. **Weichler Sándor**

Jandó István

Jandó István, Kerekes Sándor, Nagy Anna és Veégh Ádám riportja

Pillanatképek a PSE sporttelepén

Szervezetpolitikai döntések az áprilisi választmányi ülésen

Döntés a központi tagdíjrész felhasználásának arányairól

(Folytatás az 1. oldalról.)

Szakszervezetünk valamennyi vezetőjétől kérjük, hogy ha véleményükben, álláspontjaikban esetleg eltérő nézetet képviselnek, azt a tagság és a szakszervezet jövője iránt érzett felelősség megnyilvánulásának, a véleménynyilvánítás szabadságának és ne egymás iránti támadásnak tekintsék.

Megítélésünk szerint csakis egymás véleményének tiszteltetben tartása mellett lefolytatott vitában kiérlelt döntések biztosíthatják az érdekvédelmi munka eredményességét, szakszervezetünk egységét, erejét.

Debrecen, 1996. április 25.

Postások Szakszervezete
Szabad Szakszervezeti
Tanácsa
alapszervezeti titkárai
Debrecen

Jó lenne, ha mindenki megértené a debreceni nyilatkozat jelentőségét, annak üzenetét. Ez úgy teremtené lehetőséget a szakszervezet gazdasági megerősödésére, hogy az alapszervezetek gazdálkodásában nem okozna traumát. Kár, hogy ez nem a kongresszus előtt jutott eszünkbe!

Újságunkról

A választmány értékelte lapunk színvonalát, olvasottságát, valamint azt, hogy a lap tartalma mennyire tükrözi szakszervezetünk tevékenységét, hogyan felel meg tagságunk elvárásának. Kritikus vélemények hangzottak el egyes cikkek tartalmát és minőségét illetően. Úgy ítélték meg, hogy még mindig nem megfelelő az arány az alapszervezeti, középszervi és országos szervezeti élet eseményeiről szóló tudósítások között. Szembeötlő ez azért is, mert a lap hasábjain alkalmanként túlzott mértékben jelennek meg olyan cikkek, melyek nem a postáról vagy nem a szakszervezeti élet eseményeiről szólnak.

A lap aktualitásának javítása érdekében javasolta a választmány, hogy a területek rendszeresen időben adjanak témajavaslatot a főszerkesztőnek, a testületi ülések han-

gulatának valóságát tükrözése érdekében vegyen, vehessen részt az értekezleteken.

Felvetődött, hogy több elemző cikket szeretnének olvasni a lapban, és nehezményezték, hogy szakmai intézkedések munkavállalói megítélésé csak elvétve jelenik meg.

A lap jövője érdekében döntött a választmány, arról, hogy a szerkesztőbizottságnak (melyet sürgősen létre kell hozni) egy fél évre előre kell laptervet készíteni. Hangsúlyozták, hogy javítani kell a kapcsolatot a szakma által kiadott Posta Magazinnal.

A szükséges változások végrehajtására a választmány szeptember végéig adott időt, ezt követően értékelni fogja azok eredményességét.

Támogatás az önszegélyző alapítvány részére

A választmány tájékoztatást hallgatott meg az önszegélyző alapítvány működéséről és pénzügyi helyzetéről a kuratórium elnökétől.

Megállapította, hogy az alapítvány szabályosan működik, a tagság körében kedvező a visszhangja. Az alapítvány tevékenységét, a kifizetési jogcímeket ma már széles körben ismerik. Az alapszervezeteknek mintegy 80 százaléka tagja az alapítványnak.

Ugyanakkor a szolgáltatás iránti növekvő igény, továbbá az elmúlt időszak magas nyugdíjazási aránya és a több hosszú betegség miatti kifizetések működési zavarokat okoztak. A választmány ezért úgy döntött, hogy a szakszervezet egymillió forint kamatmentes kölcsönrel segítse az alapítvány működését.

Többen kiemelték, hogy a szolidaritás megkövetelné, hogy ne csak a kis és közepes taglétszámú alapszervezetek, hanem a nagy létszámú, illetve magasabb átlagkeresetű alapszervezetek is legyenek tagjai az alapítványnak. Csatlakozásuk érdekében felhívással kell fordulni a még kívülről álló alapszervezetekhez.

Éder Miklós debreceni választmányi tag a szolidaritással kapcsolatban elmondta, ő hogyan került a szakszervezethez.

„Testvérem, aki rákos beteg volt, segítségre szorult, ezért felhívással fordultam a debreceni postaigazgatóhoz, Kovács úrhoz, hogy engedélyezze azon postás kollégáknak, akik anyagilag segítséget tudnak nyújtani a gyógykezeléshez, azok ezt megtehessek. A felhíváshoz nagyon sokan csatlakoztak és ez reményt adott arra, hogy a testvérem – aki az öcsém volt és fiatalabb nálam – meggyógyulhasson. Sajnos ez a próbálkozás nem sikerült. A nyújtott segítséget soha nem tudom elfelejteni. Az önszegélyző alapítvány nekem szívügyem, ezt nagyon őszintén mondom, mert megtapasztaltam akkor, ha valakinek segítségre van szüksége, akkor és ott van erre szüksége és nem utána és nem később. A debreceni kollégákkal 1995-ben tettünk egy felhívást, hogy az alapítványt támogassuk 50 forint egyszeri hozzájárulással. Ehhez a debreceni igazgatóság területén többen csatlakoztak is, de igazából nem vált országos méretűvé. Úgy gondolom, hogy az alapítvány szerepét semmi más nem veheti át. Büszke vagyok arra, hogy nálunk van ilyen alapítvány és ezt elmondom másoknak is. Fontos, hogy az emberek egészségesek maradjanak és őrizzék meg élet-színvonalukat és ha szükségük van segítségre, akkor azt megkaphassák. A debreceni felhívás továbbra is él. Talán nem tudja sok ember, hogy mennyire jobb adni, mint rászorulni és kapni azt.”

Szolgálati munkaruha az EMS szolgálatban dolgozók részére

A választmány elfogadta a kollektív szerződés módosítási javaslatát, mely többszöri egyeztetés eredményeként a felek együttes akaratának megfelelő tartalommal került a testület elé. Ennek értelmében az EMS szolgálatot ellátók május 1-jétől kezdődően részesülnek szolgálati munkaruha ellátásban.

(Konrád)

Gervay Mihály-emléknap a Postamúzeumban

Immár száz éve annak, hogy a kiegyezés utáni magyar posta első és mindmáig leghosszabb ideig, 1867-től 1887-ig vezető személyisége: Gervay Mihály, 1896. április 15-ének reggelén nem ébredt fel. Ettől a naptól többé senki sem látta a „kedves öreg remetét”, amint szokásos napi sétáját megteszi a Gellérthegy oldalán.

Száz éve, hogy az ezredéves országos kiállítás lázában élő Budapest legkedveltebb hetilapjában, a „Vasárnapi Újság” 16. számának 253. oldalán, a halálozások rovatában a következő tájékoztató híradás jelent meg: „Gervay Mihály, főrendházi tag, nyug. országos főpostaigazgató, a földrajzi társaság alelnöke, április 15-én elhunyt Budapesten, 85 éves korában. A magyarországi postaügy rendezése körül szerzett kiválóbb érdemeket. Pozsonyban, 1817-ben született s ugyanott állt postahivatali szolgálatba, 1855-ben a nagyváradi postaigazgatóság feje lett, s mikor 1867-ben a magyar kormány a postát átvette, meghívták, országos főpostaigazgató minőségében, a kereskedelmi minisztériumba, előbb osztálytanácsosi, majd

Dr. Kamody Miklós

miniszteri tanácsosi ranggal. Hivatalkodása idején a postaügyek terén sok reform történt. 1878-ban megkapta a Szent István-rend kiskeresztjét, azonkívül kitüntették számos külföldi rendjellel. 1888-ban nyugalomba vonult s kinevezték a főrendiház tagjának. Az egyházpolitikai reformnál a főrendi ellenzékhez csatlakozott, de utóbb a döntő szavazásoknál már nem vett részt.” (Zárójelben szeretném megjegyezni mindazok számára, akik Gervay Mihály életéről korábban már hallottak vagy olvastak: a korabeli sajtó szó szerint átvett és idézőjel közé tett adatai nem egyeznek azokkal a számokkal, melyek más, az ő életét méltató írásokban megjelentek.)

1996. április 15-én a Posta és Távközlési Múzeumi Alapítvány és a Posta és Bankforgalmi Szakközépiskola által közösen rendezett Gervay Mihály-emléknap eseményein a postásra és az emberre emlékezett a ma postás társadalma: a diákok és az aktív postai dolgozók.

Az emléklap rendezvénysorozata a Farkasréti temetőben Gervay Mihály sírjának megkoszorúzásával vette kezdetét. Ezt követte az Irányi utcai Posta és Bankforgalmi Szakközépiskola I. osztályos tanulóiból válogatott – osztályonként 5-5 fős – csapatok vetélkedője „Ki tud többet Gervay Mihályról” címmel. A Postamúzeum munkatársaiból alakult szigorú zsűri, valamint dr. Tóthné Farkas Anna – muzeológus-adat-

táros – játékvezető, kellemes rácsodálkozással hallgatta a magas felkészültségről tanúbizonyságot tév csapatok válaszait. A rendkívül szoros versenyben, megérdemelten győzött az I. B. osztály csapata.

Délután a diákok helyett a felnőttek vették át az emlékezés „stafétáját”. A 14 órakor

Hernitz Ferenc, aki a Matáv Rt. Soproni Igazgatóságán a postás előadók több nemzedéke által összegyűjtött történeti emlékek gondozásával és gyarapodásával megalapította a Posta és Távközlési Múzeumi Alapítvány soproni gyűjteményét.

Dr. Kovács József, aki a Ma-

kezdődő emlékülésen kiváló előadásokat hallottak az érdeklődő jelenlévők a nagy elődről, Gervay Mihályról.

Dr. Sebestyén Kálmán: Gervay és a Nagyvárad-i Postaigazgatóság címmel, a nagyváradi postaigazgatóra és Gervay ott töltött éveire emlékezett.

Dr. Kamody Miklós, előadását Gervay Mihály a Magyar Posta első elnök-vezérigazgatójának harca a függetlenséget ellenzőkkel szemben címmel tartotta meg, kiemelve azokat a nehézségeket, mellyel az akkori postán belül Gervaynak fel kellett vennie a harcot.

Dr. Molnár László: Gervay Mihály és a kiegyezés utáni évtizedek, című előadásában izelítőt adott hallgatóságának mindazokról a változásokról, melyek a bélyegkiadástól az első levelezési lap megjelenésén át, a magyar királyi posta elnevezésig történtek.

Kovács Gergelyné: Ősök és utódok címmel emlékezett a Svájból Pozsonyba települt Gervay családra, testvéreire, Gervay Mihály „szűk és tág” értelemben vett családjára – a postásokra – és mindkettő iránti szeretetere. Előadásában méltatta azon utódokat – Heim Pétert, Demény Károlyt, Szalay Pétert akik Gervay gondos „atyai” keze és felügyelete alatt nőttek fel, majd később utódaiként a magyar kir. posta vezetői lettek.

Balás Kristóf: Az ember, a vezető, a példakép címmel arról az emberről szólt, kit példaképként lehet állítani a ma ifjúsága elé, és akit mint azt az emlékülésen megtudtuk, nem véletlenül választ névadójául az Irányi utcai Posta és Bankforgalmi Szakközépiskola. Előadása után Balás Kristóf, a szakközépiskola igazgatója hivatalosan is tájékoztatta a jelenlévő hallgatóságot az iskola névfelvételeiről. Elmondta, hogy az iskola a Fővárosi Közgazdasági és Kereskedelmi Egyetem határozata alapján jogosult lett Gervay Mihály nevének használatára. Az alapító okirat kézhezvétele után pedig kötelezővé válik a névhasználat. Az ünnepélyes névfelvétellel és Gervay Mihály emléklapjának felavatására 1996. augusztus 31-én, az iskolában tartandó tanévnyitó ünnepélyen kerül sor.

Gervay Mihály életútját, pályáját ismertető előadások és a névfelvétel bejelentését követően a Posta és Távközlési Alapítvány fennállása óta először került sor „Gervay-plakett” átadására. Józsa Judit által készített kerámiaplakettet kapott:

gyar Posta Rt. Debreceni Igazgatósága vezetőjeként a Deli-szansz Kiállítóterem építésével és fenntartásával, a múzeumi gyűjtőmunka támogatásával, a történeti emlékek megbecsülésével és ismertté tételével Gervay Mihály szellemében munkálkodik a magyar postagyűjteményét.

Pataki Klára, aki az Antenna Hungária Rt. múzeumi bizottságának tagjaként évtizedekre meghatározó módon gyarapította a Postamúzeum rádió- és televíziótörténeti gyűjteményét.

Az 1996. évi Gervay-plakettek felsorolásának végére hagytam azt a postatörténetet kutató postást, kit e lap olvasói írásai alapján jól ismernek. Gervay Mihály-émlékplakettet kapott dr. Kamody Miklós, aki a magyar postatörténetírás jeles művelőjeként kimagasló tevékenységet fejtett ki a postatörténelem levéltári anyagának kutatásában. Történeti kötetek, tanulmányai, népszerű publikációi szellemi táplálékot nyújtanak a posta múzeumainak tudományos kutatásaihoz, gyűjteményfeldolgozó és kiállításrendező munkájukhoz. Munkássága során számos eddig ismeretlen postás személyiséget fedezett fel, akik hivatalos tudatához az emberiség elválaszthatatlanul hozzátartozott. Mint ahogy dr. Kamody Miklóshoz is, aki sok-sok évvel ezelőtt, nekem a kezdő muzeológusnak oly nagy hozzájárulással és szakmai szeretettel mesélt a postáról és segítette eligazodni annak oly egyszerű mégis oly bonyolultnak tűnő szervezetében.

Az emléknap lezárásaként a Postamúzeum legszebb kiállítótermében a Lyra Alapítvány, az Art s Harmony Társaság és a szakközépiskola diákjai adtak műsort, aki Gervay Mihály korát és emlékeztet a neki és róla írt versekkel, történetekkel valamint a XIX. század második felében oly közkedvelt házhangversenyeken hajdan is elhangzott zeneszámokkal idézték fel az est közönsége előtt. Száz évvel ezelőtt, április 15-én örökre elaludt az a férfi, kirtől minduntalan eszembe jutnak Kosztolányi Dezső haláláról írt halhatatlan verssorai:

„Nem élt belőle több és most sem él
s mint fán se nő egyformakét levél,
a nagy időn se lesz hozzá hasonló.”

Rákóczi Margit

Felhívás

Tisztelt Szaktársnők és Szaktársak!

1994 tavaszán a Titkárok Országos Tanácsa döntése alapján létrehoztuk szakszervezetünk önszegélyző alapítványát. Az alapítvány célja és azok a nehéz emberi élethelyzetek, amelyekhez anyagi segítséget nyújt, tagságunk egyetértésével találkoztunk, amit az is bizonyít, hogy az alapszervezetek 90 százaléka

csatlakozott az alapítványhoz.

Szakszervezetünk választmányja 1996. április 30-án hallgatta meg az alapítvány kuratóriumi elnökének a beszámolóját és kapott tájékoztatást arról, hogy vannak még olyan, főleg nagy létszámú alapszervezetek, akik nem tagjai az alapítványnak és így anyagilag sem támogatják azt.

A választmány döntésének eleget téve felhívással fordulok tagsá-

gunk érintett tagjaihoz, hogy az egymás iránti szolidaritás szellemében egymás kölcsönös megsegítése érdekében hassanak oda, hogy alapszervezetük is csatlakozzon az alapítványhoz. Csak akkor beszélhetünk teljes joggal a Postás Szakszervezet önszegélyző alapítványáról, ha annak valamennyi alapszervezetünk tagja.

Mundruczó Kornél
elnök

Vidéki körkép

A siófoki 1-es sz. postán nem írnak a panaszkönyvbe

Bevallom, nekem mindig stresszt jelent, ha valahol sorba kell állni. Nem szeretem a tömeget a boltban, a buszmegállóban, a bankban, no és nem utolsósorban a postán. Éppen ezért örültem a siófoki 1-es számú postahivatalnak. Ragyogó tisztaság, diszkrét csend, kellemes színek és gyors kiszolgálás. **Bohár István** hivatalvezető nem véletlenül büszke a körülbelül három éve átadott épületre és természetesen munkatársaira.

A tervezőkkel folyamatosan konzultáltunk – mondta Bohár István –, így majdnem minden úgy sikerült, ahogy szerettük volna. Az alapterületen sajnos nem tudtunk változtatni. Az ideális az lett volna, ha a kézbesítők is a földszinten dolgoznak, a feldolgozóterem mellett. Nos,ők az emeleten kaptak helyet, de szerencsére épült egy teherlift. A földszinten kaptak helyet a fiókberlők, háromszázhuszonketten vehetik igénybe ezt a szolgáltatást. A régi épületben százhusz fiókberlőnk volt, most kétszázhetvenen vannak.

Régi motoros a szakmában. Több, mint harminc éve került Siófokra, hivatalvezető-helyettesnek. Akkor ez a település a béke szigete volt. Csöndes, aránylag kis forgalmú, és ha jól tudom, még nem is volt város.

Siófok akkor nagyközség volt. Ötösdzötalyú posta működött itt. A hivatalvezetőt már ismertem, hiszen amikor

székünk sem volt, hogy mindenkit le tudjunk ültetni. Ebben az időszakban úgy százhuszan dolgoztunk – persze akkor még a távközlés is a postához tartozott.

Az elmúlt hét évben észrevehetően csökkent a postai forgalom. Bohár István hivatalvezető mit vár az idei nyártól?

Mindenképpen forgalomnövekedést. Már most is örömmel látom, hogy egyre gyakrabban térnek be német csoportok, elidőznek egy félórát, pénzt váltanak, képeslapot vesznek, aztán már utaznak is tovább. Mindenesetre a forgalomcsökkenés olyan, hogy idén egy kirendelt – helyettesítő – sem dolgozik nálunk, pont elegendő vagyunk a munkához. A Pécsi Igazgatóság ugyan tudna embereket küldeni, de mi nem kértünk. A felvételi csarnokban tizenkét

Én ugyan idegenforgalmi szakemberekkel nem beszéltem erről, de most már egy jó évnél kell következnem.

Egy szerencsétlen baleset miatt hosszas tétlenségre kényszerült. Pontosabban kórházba került, aztán jött az otthoni betegállomány, de a tétlenség elmaradt.

Igen, akkor kellett elosztani a béremelést. Írni ugyan nem tudtam, mert a kulcsontom tört el, de minden anyagot megkaptam, és a feleségem segítségével végig részt vettem a munkában. Egy dologra büszke vagyok: egyetlen kollégám sem reklamált. A szakszervezeti titkárral, Grossmann Tiborral mindig egyeztetünk – talán azért is hallgatók az érdeklődő véleményére, mert én is voltam szakszervezeti.

Van jó néhány olyan szakma, amiről az a hír járja, művelői egy nagy családot alkotnak. Mondhatom példának a vasutasokat, a nyomdászokat, de ide tartoznak a postások is.

A legutóbb május elsején, Balatonföldváron jöttünk össze. Volt bográcsparti, bor meg üdítő, no és nagyon sokat beszélgettünk.

Azt mondják, manapság nem divatos dolog május elsejét ünnepelni. Minek támasszuk fel a régi hagyományokat, azokat, amelyeket oly sokan el akartak feledtetni velünk.

Ami jó volt, azt nem kell elfelejteni – és főleg nem kell szégyellni. Mi együtt vagyunk a munkában, január elsejétől december végéig. Kell két-három olyan nap, amikor felszabadultan, jókedvűen elbeszélgethetünk, megismerhetjük egymás családját. Van még két ünnep, amit közösen ülnék. Az egyik a postai világnap, az október kilencedike, a hivatalos megemlékezés után természetesen itt is jelen vannak a családtagok, és mindig nagyon szép a karácsonyi ünnepségünk.

Bohár István hivatalvezető boldog embernek tűnik. Amire büszke: másfél év óta nem volt panaszkönyvi bejegyzés. Az ügyfelek közt van, aki havonta egyszer felkeresi a hivatalban, és beül hozzá beszélgetni. Csak úgy. Mert erre a postára jó járni. Mindig is nagy tisztelője voltam Czeizel doktornak. Ő azt mondja, mindent a génnek örökölték, de sok szerepe van a nevelésnek, a családi környezetnek. Bohár István édesapja postás, felesége postás.

Talán nem véletlen, hogy a fia is az.

Takács András

Hatan kiléptek

Kaposvári béremelés – gondokkal

A pénzből sohasem elég. Ezt a nyilvánvaló közhelyet mindenki ismeri. A kaposváriak némileg jobban jártak idén, mint a másutt dolgozók, itt ugyanis a húszszázalékos bérfeljesztés helyett huszonkét százalékos sikerült a tárgyalások során elérni. Ez azt jelenti, hogy átlagosan 3600 forinttal nőttek a keresetek. (Ez természetesen bruttó összeg.) Jó néhányan azonban igencsak elégedetlenek voltak a béremeléssel.

Hatan vagy heten mérgükben kiléptek a szakszervezetből – mondta Vida Sándorné, szakszervezeti titkár. – Az indok az volt, hogy a szakszervezet kívüli dolgozók is megkapták ugyanazt a bérfeljesztést, mint amennyit a szakszervezeti tagok kaptak. Sajnos én nem tudtam megérteni velük, hogy a fizetésemeléssel nem a szakszervezeti tagságot díjazzuk, hanem azt, hogy ki milyen munkát végez. A szakszervezet azért van, hogy legyen érdeklődés. Ha mi nem vagyunk, akkor a 14,2 százalékról nem sikerül soha feltornáznunk 22 százalékra a bérfeljesztést. Hiába magyaráz-

Kovács Gizella

Vida Sándorné

tam nekik, hogy ha nincs szakszervezet, akkor nincs kollektív szerződés sem.

Mi lehetett az oka ennek a hirtelen kilépési hullámnak?

A felháborodást az váltotta ki, hogy az adóelszámolásról egyértelműen kiderült, hogy tőlük mennyi szakszervezeti díjat vettek le – válaszolta kérdésemre. – A kérdésük pedig az volt, hogy ebből ők mit kapnak vissza. A szomorú az, hogy a kilépők között volt szakszervezeti bizalmi is. És volt, aki húszéves szakszervezeti tagságát áldozta föl. Ez engem nagyon megviselt.

Nem lehetett volna meggyőzni az embereket, hogy ne lépjenek ki?

En ehhez kevés voltam. Pedig itt, a kaposvári 1-es hivatalban a szervezethez eléri a kilencven százalékos. Nagyon jó a kapcsolat a hivatalvezetővel, a helyettesével is, szóval Kaposvárton nagyon jó szakszervezeti titkárnak lenni. Mindenben együtt tudunk működni – mondhatnám úgy is, hogy felhőtlen a viszonyunk.

Hogyan tudja összeegyeztetni a szakszervezeti munkát a szakmai munkával? Ha jól tudom, 1987 óta gazdasági felelős, és 1990 óta szakszervezeti titkár.

Ha a szakmai munkám megköveteli, akkor nem megyek haza

négykor, hanem csak később. Ha meg el kell mennem titkári értekezletre, akkor sem terhelem a kollégáimot, hiszen olyan a beosztásom – általános csoportvezető vagyok –, hogy a munkát be lehet tenni az asztalfiókba, aztán másnap előveszi az ember, vagy hazaviszi, és éjszaka megcsinálja.

Kovács Gizella hivatalvezető milyen szemmel nézi a szakszervezeti titkárt?

Tökéletesen meg tudom érteni. Én is végeztem szakszervezeti munkát, elég hosszú időn keresztül. Nagyon nagyra értékelem, ha valaki egy nagyobb közösség érdekében pluszmunkát vállal. Nekem is volt részem az éjszakázásban, a hajnalozásban, de nem bántam meg. Ezt a munkát lehetne persze úgy is csinálni, hogy az ember függetlenített titkár, de rengeteget jelent, ha az ember ott él a munkatársai között, és a saját bőrén is érzi a gondokat. Én azt hiszem, hogy az a jó szakszervezeti titkár, aki mindig átérzi a szakmai gondokat. Akkor is, ha egyszerre három helyen kellene lennie, hiszen a mi szakszervezeti titkárnak tagja az üzemi tanácsnak és a Megyei Egészségbiztosítási Önkormányzatnak is, és itt a postán is helyt kell állnia.

- ta -

A legjobb újságárusok

Időszakonként, negyedévente értékeli a hírlapárusok tevékenységét, a hárommegyés, soproni központú Rábahír Részvénytársaságnál. Vas megyében legutóbb a Szombathelyi központjában, a Fő tér sarkában lévő hírlapüzletben dolgozók lettek a legjobbak.

Az ott ténykedő Szabadi Zoltánné és Prém Tiborné jutalma 23-23 ezer forint volt.

A napi-, hetilapok, folyóiratok és más egyéb kiadványok elhelyezése izléses, mutatós. Elsőként Prém Tibornét találom itt.

Az elmúlt év ősze óta dolgozunk együtt itt kolléganőmmel – mondja. – Előtte öt évig az oladi városrészen egy pavilonban alkalmaztak.

Közben megtudtuk, hogy mindketten középfokú kereskedelmi képesítéssel rendelkeznek. Ez meglepő a munkájukon, magatartásukon és nem utolsósorban a bevételeikön.

Ez miképpen alakult? – kérdeztem Prémné.

Elődeink havonta 800 ezer forintot forgalmaztak, a mi átlagunk havonta meghaladja az 1 millió 200 ezer forintot.

Megpróbáljuk összeírni a hírlapüzlet választékát. Valamennyi országos napilap és hetilap mellett 12 külföldi napilap (ezek közül mindössze egy londoni másnapos), 40 színes újság és 16-féle közlönyt árúsítanak. Van hagyományos és gépi lottó és totó, illetékbélyeg, Volán-jegy és telefonkártya is. Természetesen kaphatók sima és képes leve-

lezőlapok, bélyegek. A szerencsét váró vásárlók részére széles a sorsjegyek kínálata is.

A fentiekből addódon a munkájuk is több. Ott-tartózkodásom alkalmával több részletben tudtunk csak elbeszélgetni. Állami vállalatok, intézmények és gazdasági társaságok közül sokan itt szerzik be hivatalos tájékoztatóikat. Ennek velejárójaként vannak olyan napok, hogy a vásárlások után egy teljes számlatömböt is felhasználunk.

Már 120 „elkötelezett”, állandó vásárlójuk is van. Ezeket egy dossziében nyilvántartják és elteszik számukra a kért újságokat és kiadványokat. Amint megtudtam, ez a külön füzet szinte naponta bővül új nevekkal és cégekkel. Olyan még nem fordult elő, hogy a félretett áruféleséget valaki nem vitte volna el.

Kolléganőmmel jól kiegészítjük egymást – mondta befejezésül Prém Tiborné. – Az egyre dráguló kiadványokat azért nem mindig könnyű értékesíteni. Ismerjük, tudjuk a vásárlók igényeit és ennek megfelelően kínáljuk a portékákat.

Másnap felkerestem műszakjában Szabadi Zoltánné is. Elmondtam mit tudtam meg eddig róluk.

Igaza van a váltótársamnak – erősíti meg az általam hallottakat. – Valóban jól kiegészítjük egymást. Tudunk ajánlani vásárlóinknak. Egyéb-ként ő Oladból hozta maga után a kuncsaftjait, én meg a közelből. 15 éve vagyok hír-

lapárus. Mielőtt idekerültem, a Fő tér közepén, előtte meg a közeli egyes postánál dolgoztam.

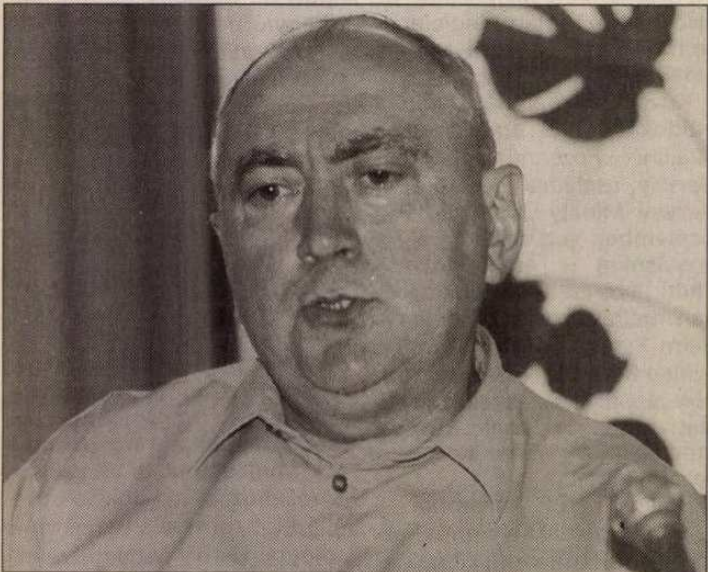
Megtudtam a két szorgalmas, jó kereskedőtől, hogy a Rábahír megalakulása óta sokat javult az ellátás, a szállítás. Elfogadják az észrevételeinket, nem hozzák körültekintés nélkül a nyakukra a sok eladatlan lapot. Ugyanakkor a többletigényeket nagyon gyorsan és rugalmasan intézik.

Rövidesen felújítják, az önkormányzattól megvásárolt, a vasi megyeszékhely egyetlen hírlapüzletét. Magasított pultrendszert, szociális helyiséget kapnak. Az újságárusok közül a megyében itt lesz elsőnek műholdas sztereosejtékre fogadási lehetőség és kifizetés. A pultrendszer és a belső rész átalakításával nő a bemutatási felület. A lapok bemutatásán túl, a mostani egyetlen kereskedelmi áru, az eddességek mellett egyéb áruféleséggel várják majd a betérlőket a szombathelyi hírlapüzletbe.

Tapasztalataimat elmondom dr. Szabó Árpádnak, a Rábahír Rt. Vas megyei üzemvezetőjének. Mosolyogva a következőket mondja:

Nagyon örülök a tapasztalatainak. Legjobbban azonban annak, hogy meggyőzően kialakult, megerősödött a hírlapárusi munkavégzés. Bátran ki merem jelenteni, hogy bármelyik üzletünket felkeresi, hasonló munkavégzést, színvonalat tapasztal!

Jakab István

a felsőfokú tanfolyamot végeztem, nyáron itt töltöttem a gyakorlati időmet. Egyébként csak zárójelben, tanfolyamtársaim közül még kilencen dolgoztak itt, velem együtt. Úgy látszik, megtetszhettem az akkori hivatalvezetőnek, Deák Ernő bácsinak, és ezután helyeztek ide helyettesnek. Ez 1962 tavaszán volt.

Óriásit fordult a világ azóta. A hatvanas években a szervezett üdülés volt a divat, kultúrestekkel, megtervezett programmal. No és természetesen azzal, hogy a vállalat szocialista brigádjainak levelezőlapot „kell” írni.

Akkor 54-en dolgoztunk itt. Nyaranta húsz kirendelt erősítette a csapatot. Amikor divatba jött, hogy itt találkoznak az NDK állampolgárai a nyugati országrészben élő rokonaikkal, legalább száznyolcvan-kétszáz emberre lett volna szükségünk, csak hogy a régi épületben nem fértünk el ennyien. Más kérdés, hogy

munkahelyen várjuk a vendégeket, és három ablaknál váltunk valutát. Egyelőre csak külföldieknek. A nyelvtudással, szakmai ismeretekkel nincs gond, legalább tizenöt kollégám alkalmas erre a munkára.

Csak vesznek valutát vagy el is adnak?

Egyelőre csak veszünk. Bár nagyobb üzlet lenne az eladás, ha jól tudom a Soproni Igazgatóság már kísérletezik a dologgal. A nagyobb bevétel mindenképpen jól jönne, hiszen egyre kevesebben vásárolnak a márkájukért vagy dollárjukért forintot. A forgalomcsökkenés számokkal is igazolható: csaknem harmincszázalékos a visszaesés. Szerencsére egyre jobban terjed az Eurocekk használata, mind több és több vállalkozó fogadja el, és ez természetesen a posta forgalmát növeli.

Lassan itt a nyár. Milyen szezonra számít?

Egyszavas a válasz: jóra.

Vidéki körkép

„Kertünk végén folyik a Balaton”

Nyár, napfény, csillogás. Jó levegő, kellemes programok és természetesen a Balaton. Évtizedes hagyományai vannak Magyarországon a gyermeküdültetésnek. Hagyományok, amelyek fokozatosan sorvadnak. Az úgynevezett szociális hálóból lassan már csak a lyukak maradnak – a szülők nagy részének esélye sincs arra, hogy gyermekét nyaralni küldje. Havi húszezer forintos nettó fizetésből ugyanis lehetetlen kifizetni a gyerekek kététheti nyaralására több mint húszezer forintot.

Üdítő kivétel a lellei gyermek-üdülő. Ezt részben a Postás Szakszervezet, részben a Matáv Szakszervezete, részben a Műsorszóró Vállalat Szakszervezete tartja fent. Mint *Molnár Zoltántól*, az üdülő vezetőjétől megtudom, a két hét itt jóval olcsóbb. A postás szülők gyermekeinek – a szakszervezet jóvoltából – egy fillért nem kell fizetniük.

Lellén mindenki a nyári szezonra készül. Arra a szezonra, amely itt június 17-én kezdődik és augusztus 26-ig tart. Az üdülőben festékszag keveredik a takarítószerek illatával, hogy vakító tisztaság, csend, rend és otthonos környezet várja a gyerekeket.

Az üdülő 1936-ban épült, és '39-ben fogadta az első vendégeket. Akkor még csak lányokat. Eredetileg állami tulajdon volt, és a Magyar Királyi Posta kapta használatba az épületet. Molnár Zoltán szerint ez Magyarország legrégebbi gyermeküdülője...

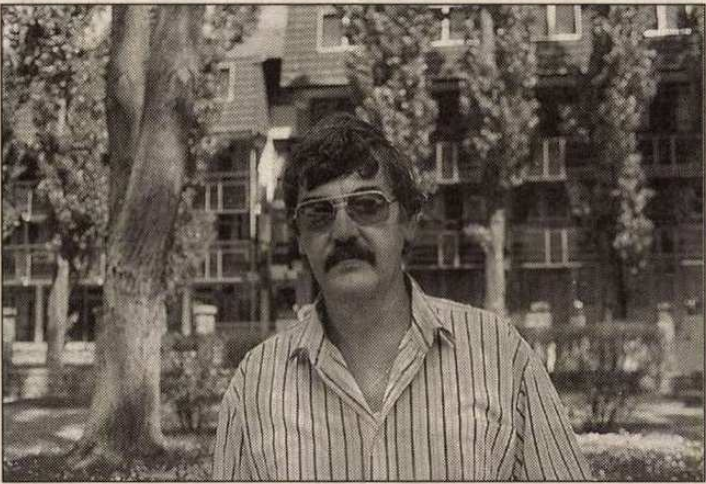
Tavaly megkeresett egy tisztes úriember – mondja Molnár Zoltán – és arra kért, hadd nézhesse meg az épületet, mert ő gyerekkorában itt nyaralt. Mondtam neki, természetesen. Sétáltunk az üdülőben, és egyszer csak – félig könnyes szemmel – azt mondja a vendégem, „hát, itt nem változott semmi”. Bennem egy világ omlott össze.

Molnár Zoltán úgy gondolta, akkor még nagyon sok a tennivaló. A tisztes úriemberről pedig kiderült, hogy ma a Magyar Villamos Művek Részvénytársaság vezérigazgatója. Az üdülő pedig azért volt fontos neki, mert itt, a vaságyas hálóteremben döntötte el, hogy villamosmérnök lesz.

A lellei üdülőben nem emeletes ágyak vannak. E sorok írója hét-éves koráig imádta az emeletet, akkor aztán sikeresen leesett álmában a földszintre, és a két hetet turbánnal a fején töltötte a Balaton mellett – igaz, nem ebben az üdülőben. A romantikája mindenesetre megvan a dolognak.

Mint ahogy annak is megvan, hogy Molnár Zoltán szintársulatot hív meg minden nyáron, a szegedi Miniszínpad szórakoztatja az igen tisztelt kiskorú nagydíjnyerteseket. Persze a romantikához hozzátartozik a balatoni hajózás is, az autóbusszos keszthelyi kirándulás, na és a diszkó, ahova nem kell elmenni, mert ez az üdülőben van. És bármilyen furcsa, a gyerekeknek hivatásos disc-jockey ad programot.

Az ember azt hinné, a zenés-táncos program inkább felnőtteknek való, a Báb-ovi pedig gyere-

keknek. Minden turnus láthat egy élő bábelőadást, amelyet a szakemberek úgy tízéves korig ajánlanak – az üdülővezető szerint a felnőttek is nagyon élvezik a Báb-ovit.

Egy biztos. A lellén nyaraló gyerekek nem unatkoznak a két hét alatt.

– Lesz homokvárépítő verseny, szellemi vetélkedő, Ki mit tud?, no és rengeteg játékos sportverseny – sorolja tovább a gyerekekre váró programokat Molnár Zoltán. Egy verseny persze akkor az igazi, ha tétje is van. Ezt Lellén nagyon komolyan veszik. Az utolsó este zsűri értékeli a gyerekek teljesítményét – és ezután következik a nap fénypontja, a díjkiosztás. Ahogy az üdülővezető fogalmazott, csokoládéarzenál várja a győzteseket.

Tavaly sikerült kapcsolatot teremteni a magyarországi Stollwerk képviselével – folytatja tovább Molnár Zoltán –, ők egy vetélkedőt rendeztek a gyerekeknek. A díjakat természetesen ők hozták magukkal, ezt nem kellett kifizetnem, nagy-nagy örömmre. A gyerekek nagyon élvezték a játékos, de egyben ismeretterjesztő kvízt, nem beszélve arról az öröm-

ról, amelyet a Stollwerk cég teljes csokiválasztéka szerzett nekik.

Évente hétszáz postásgyerek nyaralhat Lellén. Kilencven százalékuk mindennel elégedett. Évente egy-egy panaszos levél akad, ennek még örül is az üdülővezető, hiszen ez segíthet abban, hogy mit lehet még jobban csinálni. Tavaly azonban történt egy eset, ami még ma is fáj Molnár Zoltánnak.

– A pécsi területről érkezett egy hölgy, nyolc-tíz gyerekkel – eleve-níti föl a történetet az üdülővezető. – Kértem tőle a névsort vagy kísérlapokat, mondta, ilyen nincs,

meg ő nem is ide hozta a gyerekeket. Persze befogadtam őket, jól érezték magukat, élvezték a programot. Aztán egyszer csak hallom, hogy a hölgy panaszt tett, mondván nálunk unatkoznak a gyerekek, rosszak a körülmények. Ezt nem velem közölte, én csak úgy hallottam. Az egészben az fáj a legjobban, hogy olyan ember akarja tönkretenni négyéves munkámat, aki semmit nem tud rólunk.

Aki gyerekekkel foglalkozik, mindig talál kedvcencet. Vele kicsit többet foglalkozik, jobban odafigyel rá. Molnár Zoltán – úgy tűnik, kivétel.

– Nekem nem volt soha kedvcencem. A legszívesebben egy hat-éves apróságra emlékszem vissza, valóban apróság volt, mert tennem is kicsi volt – az egész üdülő őt kényeztette. Nem csak mi, felnőttek, de a gyerekek is. Aztán van egy ismeretlen kedvcencem. Vele nem találkozhattam, hiszen 1967-ben nyaralt itt. Írt haza egy levelezőlapot, és az utolsó mondat így hangzott: „Kertünk végén folyik a Balaton.” Nos, azt hiszem, ő sohasem juthatott volna el a Balatonhoz, ha nincs az üdülő, és nincs beutaló.

T. A.

Közös véradás Miskolcon

Közös véradással ünnepeltek a Matáv és a Magyar Posta Rt. dolgozói Miskolcon.

Április 4-én és 5-én a miskolci matávisták és a postás dolgozók – a húsvéti ünnep tiszteletére – közös véradáson vettek részt. A vérvétel a Matáv Rt. Miskolci Igazgatósága és a Miskolci Postaigazgatóság dolgozóinak üzemegészségügyét biztosító Régiposta u. 3. szám alatti központi épületben, az e célú szolgáló, elkülönített, higiénikus helyiségben volt biztosítva. Mindkét napon reggel fél héttől déli 12 óráig lehetett önkéntes véradásra jelentkezni.

Negyedikén 74, ötödikén pedig 122-en jelentkeztek.

A 196 jelentkezőből – az előzetes szűrővizsgálatok után – 185 önkéntes véradótól mint-

egy 74 liter vért vettek le az egészségügyi dolgozók. A két napon 12 első önkéntes véradó volt. Külön ki kell emelni a Matáv Rt. szervezetéhez tartozó HALÉP (Hálózatépítő) Kft. igen jó szervezethez.

A véradó állomás az önkéntes véradókat virslivel, sörrrel, kólával, csokoládéval is megvendégelte.

A véradók többsége, több mint 75 százaléka Matáv-dolgozó volt. A véradó mozgalom szervezése a Matáv és a Posta Vöröskereszt üzemi szervezeteinek, illetőleg szervezeteinek jó munkáját dicséri.

Ennek eredményes vezetője a Matáv Rt. Miskolci Igazgatóságánál *dr. Márai Ferencné*, a központi kezelőiroda vezetője, a Postaigazgatóság Vöröskereszt üzemi szervezete részéről

pedig *Vízkeleti István*, a posta-igazgatóság dolgozója.

Az önkéntes véradók a posta – mint munkaadó – részéről mintegy 4 órás szolgálatmentességben részesültek.

A Matáv dolgozói – igen példamutatóan – véradás után az napi szolgálatmentességben részesültek, sőt ha egymás után kétegyeségnyi (egy egység 4 dl) vért adtak plusz egy szabad napot kaptak.

Kedves figyelmesség volt az üzemi Vöröskereszt vezetőségétől, hogy a szakma és szakszervezet anyagi háttérének biztosításával húsvéti csokoládényszikkal kedveskedtek az évről évre nagyobb létszám-ban jelentkező önkéntes véradóknak.

Horváth Dezső

Új hírlapüzem Veszprémben

Március elsejétől új helyen üzemel a Rábahír Rt. Veszprém megyei hírlapüzeme. Ugyanis a városban, az ATI épületében lévő 400 négyzetméteres alapterületű bérleményből a vasútállomás mellé költöztek. Itt, egy a postától megvásárolt 600 négyzetméteres alapterületen, rekord három hónap alatt alakították ki az új üzemet.

Az új létesítményben a szállítás lerövidült. A feldolgozás, az adminisztráció, a remittenda- és a háttérakták szakszerűen lettek kialakítva. Van

mód és helyiség az árusokkal való foglalkozásra. Az itt alkalmazott több mint ötven dolgozó szociális helyiségeket kapott, amelyekhez egy meglehetősen kényelmes is tartozik.

*Patyi Ernő*től a cég ügyvezető igazgatójától Sopronban még azt is megtudtuk, hogy az új hírlapfeldolgozóval a Veszprém megyében lévő több mint 800 áruhelyre, ezen belül ötven saját újságospavilonba, az eddigieknél átlagosan félórával előbb kerülnek ki a friss olvasnivalók.

(jakab)

Bélyegív a Feszty-körképről

Május elsején volt 125 esztendeje, hogy Magyarországon kiadták az első bélyegyet. E jeles évforduló idén egybeesik a milécentenáriumi rendezvényekkel, melyekhez a Magyar Posta egy szép kiadvánnyal kívánt hozzájárulni. *Kass János* grafikusművész tervei alapján bélyegív készült a Feszty-körképről, amelyet a közelmúltban Ópusztaszeren mutattak be.

G. J.

1947-ben egy, az előző három évet átfogó részletes összehasonlító kimutatás készült, az akkori Postavezérigazgatóság, 6. szaktanulmányi, jóléti és közellátási ügyosztályán az 1945., 1946. és 1947. évi gyermeküdültetéséről.

A jelentésből az utókor számára fennmaradt szöveg és adat híven tükrözi az akkori állapotokat és a posta segítő-kész hozzáállását a postás szülők gondjainak enyhítésére: „1946-ban Budapesten az infláció következtében a sokgyermekes családok a legkétségbeesettebb helyzetekbe kerültek s elértéktelenedett fizetésükből gyermekeiknek a mindennapi sem tudták megszerezni. A szülők sürgető kérésére a gyermekek ételmezési gondja-

it enyhíteni kellett. A rendelkezésre álló üdülők azonban részben férőhely, részben a mindössze 2-3 hétig tartó beutalás rövid tartama miatt nem elégíthették ki az igényeket, másrészt az infláció miatt az üdülők fenntartása is rendkívüli nehézségekkel járt, ezért a postásgyermekes családi elhelyezésére kellett nagyobb súlyt helyezni. Ilyen módon közel 300 sokgyermekes budapesti postáscsalád gyermeke nyert 43 különböző községekben 1-6 hónapig tartó időre elhelyezést, míg Balatonbogláron közel 500, más üdülőkkel együtt összesen 1043 gyermek részesült üdülésben.”

Pontosítva az üdülési lehetőségeket és helyeket 1946-ból a következő adatok állnak jelenleg rendelkezésünkre:

Az üdülő megnevezése	A beutaltak száma	Tisztviselő altiszt
	fiú	lány összesen gyermeke
Balatonboglár	236	211 447
Tata	210	– 210
Zirc	39	48 87
Balatonlelle	16	– 16
Vidéki családoknál	129	154 283
összesen:	630	413 1043

Amit még tudunk és érdekes felelevenítenünk a II. világháborút követő évek gyermeküdültetéséről: az üdültetést a Postai Rendeletek Tárá-

Rákóczi Margit

Ötven évvel ezelőtti gyermeküdültetés

ban és körrendeletben hozták a személyzet tudomására. A gyermeküdültetési lehetőség nyilvánossá tételével egy időben a postaszerveket ellátták megfelelő számú jelentkezési lappal. „A jelentkezési lapon fel kellett tüntetni a legfontosabb szociális adatokat, majd ugyanezen igazolta a postás kerületi orvos az egészségügyi rászorultságot, valamint azt, hogy a gyermek olyan beteg-ségben, amely őt a csoportos

üdültetésre alkalmatlanná tenné, nem szenved. A jelentkezési lapot ezután a hivatali főnökségnél kellett benyújtani. A főnök, a gondozónő meghall-

gatása után, az üzemi bizottsággal együttesen véleményezte, első- vagy másodsorban megjelöléssel a jelentkezést. Az így összegyűlt jelentkezési lapokból a vezérigazgatóság szociális ügyosztálya, vidéken az igazgatóság vezetője, a postás szakszervezet központi, vidéken kerületi küldöttjével együttesen jelölte ki, a beutalásra kerülő csoportokat, az alábbi szempontok szerint: 1. hadiárvak, árvák, félárvak

2. hadifoglyok gyermekei
3. sokgyermekes családok gyermekei
4. egyéb jelentkezők (első-sorban kisebb fizetésű alkalmazottak gyermekei)

Nagy családból több gyermek is részt vehetett.”
A korabeli viszonyokat tükrözi a jelentés azon része, mely a balatonboglári postás szünidei gyermekotthon körülményeivel foglalkozik. Mivel a jelentés 1947-ben készült, megírásakor az előző évi állapotokhoz viszonyították az akkor már szinte kedvező helyzetet.

Ilyen utalásokból tudható meg, hogy „az üdültetés – a korábbi gyakorlatnak megfelelően – teljesen díjtalan volt, még az utazás költségeit is a posta viselte. Az utazás Budapestről Balatonboglárra és vissza vasúton, a MÁV által rendelkezésre bocsátott különkocsikban történt... Az idei – 1947 – idényre sikerült a háború alatt elpusztult berendezést teljesen pótolni. Így a katonai faágyak helyett csóágyakat, matracokat, takarókat és toll-

párnákat szereztünk be, pótoltuk a fehérneműt és edénykészletet, végül felszereltük ismét az orvosi rendelőt.” Amint az a leírtakból kitűnik, mind-ezek a feltételek nem állottak még az üdülő rendelkezésére az 1946-os évben. Lefordítva a hiányokat, 1946-ban a gyerekek bizony szalmazsákon aludtak, a magukkal vitt takaróval takaróztak, illetve törülközővel törülköztek, mint ahogy azt még 1947-ben a Tompán és Felsőcsatáron üdülő gyerekek is tették.

Az a szerencsés 1043 gyermek, aki részt vehetett 1946-ban a posta által számára biztosított üdültetésen, feltehetően ma is szívesen emlékezik vissza a háború utáni évek ezen napjaira, heteire. Úgy érzem, e lap valamennyi olvasója, a ma fiataljai és az utókor is szívesen venné azok visszaemlékezéseit, kik ebben az első három évben az ország valamely vidékén a posta által jut-tatott üdültetésben részesültek.

„Ilyen időben még a kutyámat sem engedném ki...”

Az életkor nem akadály...

Csupán futólag ismerem Velence-Sukoró polgármesterét, így aztán halvány fogalmam sincs, hogy például van-e kutyája.

S hogy mi közünk nekünk ehhez, arra roppant egyszerű a válasz. Ha van, biztos, hogy még az udvarra sem engedi ki április 13-14-én, mikor is a két napos Postás Kupa nemzetközi tájfutó verseny zajlott a tóparti községben, több mint ezer (!) résztvevővel, immár tizenhatalcadik alkalommal.

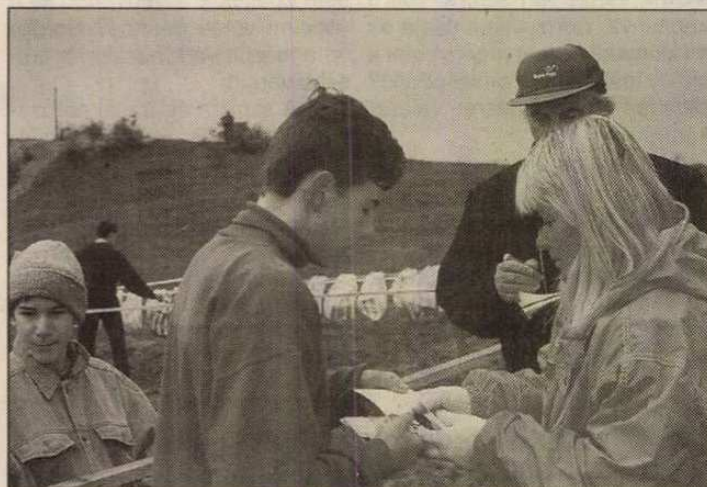
De ilyen pocskék időben többek esküvel alátámasztott elmondása szerint még soha. S hogy ez a pocskéság miben nyilvánult meg? Hát például abban, hogy mintegy negyedóra, húszpercenként váltotta egymást hóesés, napsütés, szakadó eső, borsószem nagyságú jeges áldás, s ha valakinek ez nem volt elég, olyan metsző tajgai szél, hogy ihaj. Állítólag sarki albatroszt is látott valaki, de ezt többen cáfolták, bár akadtak olyanok is, akik még ezen sem csodálkoztak volna.

S a versenyzők? Ők köszönik szépen jól elváltak. El, mert ezt a fantasztikus társaságot legfőképpen az érdekli, hogy a maga elé tűzött feladatot teljesítse. Ezért aztán nagy ívben fűtül óra, jégesőre, metsző szélre, s ha albatroszt lát megfagyni a levegőben legfeljebb annyit jegyez meg: De fázós lehetett szegényke...

Veégh

Rajt!

Célba érkezés

Sukoró polgármestere és Szarka György, a TSB elnöke a díjkiosztáson

Eredmények

A XVIII. Nemzetközi Postás Tájfutó Kupa dr. Szentgyörgyi Imre tömegsport emléktversenyének eredménye:

1. helyezett: Távközlési Sk. 8-as csapata,
2. helyezett: PKI Távközlési Fejlesztési Intézet 6-os csapata,
3. helyezett: Távközlési SK 7-es csapata.

A verseny egyben az 1996. évi tájfutó üzemi bajnokság első fordulója volt.

A nemzetközi verseny „profi” kategóriájának eredménye:

F.21. (elit) győztese: Pollak József Szlovákia

D.21. (elit) női győztese: Libantova Katalina Szlovákia.

KEDVES SZÜLŐK!

A Postás Sportegyesület
nyári sporttábort
szervez Zuglóban
1996. június 17-től augusztus 9-ig heti turnusokban,
8-17 óráig a PSE-pályán 6-14 éves gyerekek számára.

A SPORTTÁBOR PROGRAMKÍNÁLATA:
tenisz, atlétika, kézilabda, asztalitenisz, röplabda, játékos vetélkedők, társasjátékok, napi videoprogram, heti egy alkalommal uszoda, lovaglás (versenyszakosztályainkban további sportolási lehetőség)

Részvételi díj: 1950 forint/hét
(Reggelit és ebédet biztosítunk!)

Jelentkezni lehet személyesen vagy telefonon a tárgyhét előtti héten csütörtökig Bodri Zoltán és Pfeiffer Ottó edzőknél

Cím: Bp. XIV. ker., Róna u. 86-100.
Telefon: 252-2555

Úszásoktatás a Rudas uszodában

Hétfőn: 18.45-19.45-ig;
Szerdán: 17.45-18.45-ig;
Pénteken: 18.45-19.45-ig.
Jelentkezés Babulka Oszkáránál.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	
12					13						
14				15		16					
17				18		19		20		21	
	22	23	24		25	26				27	
28					29				30		
31				32				33			
		34	35			36	37				
38	39		40		41					42	
43		44					45		46		
47					48				49		
50			51	52			53	54		55	
56		57			58		59				
60					61		62				

Szabó Lőrinc fordításában egy Shakespeare-szonettből idézünk: „A gyönyörűt szaporítani vágyunk, hogy így örökké rózsálgjon a szép, s emléket...”

Folytatás a vízsz. 1. és a függ. 28. szám alatt.

VÍZSZINTES
1. Az idézet első része, 12. Komika (Zsuzsa ford.). 13. Tejeskávé mellé valók (ford.). 14. Egyik meggyenk. 16. Délszláv népcsoport tagjai (ford.). 17. Római pénzecske. 18. Duplázva mellébeszélés. 20. Vízitömeg. 21. ... Amin Dada (afrikai pol.). 22. Művészeti ág. 25. Sör Bécsben. 27. Erbium. 28. Emberek van, ha ujjait összeszorítja. 29. Férfinév. 30. Baranyai helység (ford.). 31. Az olasz RTV. 32. Kéves oroszul. 33. Ablaküveg-rögzítő (ford.). 34. Koronás ülőke. 36. Idegen lelkiállapot. 38. Zuhi egyenműi. 40. Levelezgető. 42. Főnév rövid. 42. Német költő. 45. Kezdőd-jék a zápor. 47. ... König. 48. Mosópor. 49. A lengyel pénz rövid. 50. A gomba szaporító sejtje. 53. Terítőkészlet. 56. Hercegrímás volt (Jusztinián). 59. Nem középen. 60. Történés. 62. Orosz női név.

FÜGGŐLEGES
1. Hon. 2. A Bering-szoros mentén. Szibériával szemben van. 3. Budapest.

Beküldendő: a vízsz. 1. és a függ. 28. szám alatti megfejtés.

Beküldési határidő: június 10.

Előző rejtvényünk helyes megfejtése: ... május vívja összefonódva ós-gigászi harcát.

Könyvet nyertek: Kaposvári József, Székesfehérvár; Vottné Gábor Anikó, Vecsés; Csomor Zoltánné, Vecsés; Kovács Béláné, tén. Szibériával szemben van. 3. Budapest.

Kedvezményes üdülés a Minitoursszal

A Posta Magazin szerkesztősége és a Minitours utazási iroda megállapodása értelmében 1996-ban is az iroda által szervezett minden külföldi és belföldi útra egész évben 10 százalékos kedvezményt kapnak a postás dolgozók és közvetlen – egy háztartásban élő – családtagjaik a teljes részvételi díjból.

Példák a választékból:
Görögország: Kréta, Korfu (repülővel), Asprovalta, Katerini, Paralia (busszal);
Olaszország: Bibione, Eracleon Mare, Lido de Jesolo, Cavallino és Rimini (egyenileg vagy busszal);
Horvátország: Rovinj, Pula, Porecs, Tadar stb. (egyenileg vagy busszal);
Spanyolország: Costa Brava (busszal vagy egyénileg).

30 fő feletti csoportok részére a 10 százalékos felett újabb kedvezmény!

Részletes felvilágosítás a 175-0019-es és a 156-6826-os telefonon adunk.

Jelentkezés a Budapest XII., Győri út 2/B alatti irodában. OIH-bejegyzési szám: R-0123/94

POSTÁS DOLGOZÓ
A Postás Szakszervezet lapja
Szerkesztőség: 1032 Budapest, Bécsi út 223.
Felelős szerkesztő: VEÉGH ADÁM
Telefon: 167-0586.

Kiadja a Postás Szakszervezet
1146 Budapest XIV., Cházár András u. 13.
Levélcím: 1406 Budapest, Postafiók 14.
Felelős kiadó: MUNDRUCZÓ KORNÉL elnök
Előfizetési díj egy évre: 120 forint

95-935. Szikra Lapnyomda Rt., Budapest
Felelős vezető: LENDVAI LÁSZLÓNÉ mb. vezérigazgató
ISSN 0866-1766